

РЕШЕНИЕ

№ 3502

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110207506 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д – 63д ЗАНН.

Образувано е по жалба на Застрахователно дружество „ХХ“ АД срещу Наказателно постановление (НП) №Р-10-99/16.05.2023 г., издадено от заместник- председател на КФН, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.644, ал.2, вр. ал.1, т.2, вр. §1, т.51 от Кодекса на застраховането (КЗ) на дружеството е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 2000,00 (две хиляди) лева за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В жалбата се излагат съображения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обосновани с аргументи относно въвеждане на квалифициращ признак от обективната страна на нарушението – повторност, едва при издаването на наказателното постановление, който отсъства при изложението на фактите в АУАН. Сочи се неправилно приложение на материалния закон, а от процесуална страна - ангажиране на правна квалификация несъответстваща на фактическото обвинение – нарушение на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН. Коментира се и правоприлагане по аналогия, доколкото хипотезата на повторност би била приложима единствено в случай на предходно нарушение, извършено след влизане в сила на новия Кодекс на застраховането. Приема се за неправилно приложена санкционната разпоредба за извършено в условията на повторност нарушение, като се акцентира върху обстоятелството, че обвинение по този квалифициращ признак на деянието е формулирано за първи път в наказателното постановление, с което съществено е ограничено правото на защита на санкционираното лице. Излагат се доводи за

приложимостта на специалната норма на чл.496 от КЗ, която предоставя тримесечен срок за произнасяне на застрахователя по претенции, произтичащи по договори за застраховка „Гражданска отговорност” и преимуществото ѝ пред текста на чл.108 от КЗ при провеждане на оценка на съотношението между двете разпоредби. Ангажирани са съображения и за неправилно определяне на датата на нарушението. Претендира се несъответствие на наложеното наказание с целите, заложи в чл.12 от ЗАНН, тъй като с оглед субекта било недопустимо да се изследват отегчаващи вината обстоятелства. На отделно основание се излагат доводи за наличие на основания за приложението на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, въвеждаща явно маловажен случай. Моли се за отмяна на атакувания санкционен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не изпраща представител.

Въззиваемата страна, редовно призована, изпраща представител - юрк. Л, която пледира за неоснователност на депозираната жалба и моли атакуваният санкционен акт да бъде потвърден изцяло като правилен и законосъобразен. Допълва доводите си, поставяйки акцент върху множеството идентични нарушения, извършени преди датата на процесното, даващи основание да се коментира трайна нагласа да се накърнява действащото законодателство в дейността на застрахователното дружество. Възражава срещу сравнителното тълкуване, предложено от жалбоподателя на съотношението на разпоредбите на чл.108 от КЗ и чл.496 от КЗ.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 15.12.2021 г. между ЗД „ХХ” АД и АБЛ бил сключен застрахователен договор – полица №BG/02/121003545176 за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по отношение на МПС - лек автомобил марка „Х”, модел „Х“, с рег. № XXXX, със срок на застрахователно покритие от 15.12.2021 г. до 17.12.2022 г.

През 2021 г. между „Алианц България” ЕАД и ЛПК бил сключен застрахователен договор – полица № BG/01/122003062740 за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по отношение на МПС - лек автомобил марка/модел „ВАЗ 21214”, с рег. № XXXX, със срок на действие и към 26.11.2022 г.

На 26.11.2022 г., в с.Баня, между автомобила, собственост на Л и този на К било реализирано пътнотранспортно произшествие (ПТП). Инцидентът настъпил по вина на Л, като в резултат били причинени щети по корпуса на другото превозно средство. По този повод пред ЗД „ХХ” АД било предявено заявление за изплащане на застрахователно

обезщетение за имуществени вреди „Гражданска отговорност“ от Л К, заведено с №2210036574 от 29.11.2022 г. На същата дата пред застрахователя били представени следните документи, необходими за установяване основание и размера на претенцията: копие на полица за сключен договор за гражданска отговорност №BG/02/1210035445176, опис на щета №1, уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС, малък талон на МПС, СУМПС на водача и собственик на л.а. „ВАЗ 21214“, контролен талон към него, снимка на знак за годишен технически преглед, двустранен констативен протокол за ПТП, медицински документ за призната инвалидност, номер на банкова сметка на ползвателя на застрахователната услуга.

След 29.11.2022 г. застрахователят не изисквал допълнителни материали по преписката.

Последвало бездействие от страна на ЗД „ХХ“ АД, като в срок от 15 работни дни от представянето на всички относими доказателства, по смисъла на чл. 106 КЗ, а именно от 29.11.2022 г. (доколкото именно към този момент били представени всички, касаещи преценката за основателност на претенцията) до 20.12.2022 г. (включително), не било извършено произнасяне от санкционираното юридическо лице по един от начините, предвидени в разпоредбата на Кодекса на застраховането (мотивиран отказ или определяне и изплащане на застрахователно обезщетение).

На 22.12.2022 г. „ХХ“ АД, с писмо изх.№ОК-898227 от 22.12.2022 г. застрахователят се произнесъл с отказ от изплащане на застрахователно обезщетение.

На 15.02.2023 г. в Комисия за финансов надзор (КФН) постъпила жалба от Л К, в която се съдържало оплакване срещу произнесения от застрахователя отказ да се изплати застрахователно обезщетение от страна на застрахователното дружество. Тя била заведена с входящ №91-02-143/15.02.2023 г. По този повод, с писмо с изх. № 91-02-143/16.02.2023 г. регулаторният орган изискал писмени обяснения, както и заверени копия от цялата документация в преписката по цитираната претенция. Отговор от дружеството - въззивник постъпил в КФН с писмо с вх. № 91-02-143/24.02.2023 г. Преписката била разпределена на свид. В. Р. Ш. – главен експерт в КФН, който установил, че след 29.11.2022 г. не са изисквани от застрахователя документи, относими към определяне основанието и размера на обезщетението, доколкото всички били представени до този момент. ЗД „ХХ“ АД обаче не изплатило дължимата сума по предявената застрахователна претенция до изтичане на 15-дневен срок (до 20.12.2022 г., включително), считано от 29.11.2022 г., нито се произнесло с мотивиран отказ в тази насока. Дружеството приключило преписката с писмения отказ да изплати обезщетението на застрахованото лице едва към 22.12.2022 г., след изтичане на законоустановения срок.

Въз основа на така установените факти на 28.02.2023 г. бил съставен АУАН Р-06-70/28.02.2022 г. от В. Р. Ш. – служител на комисията, овластен по силата на заповед № 3-353 от 09.12.2022 г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“. В него били отразени всички обстоятелства по твърдяното нарушение, включително и тези по извършената от КФН проверка. Било прието, че

дружеството не е съобщило разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ, тъй като не се е произнесло по заведената претенция от К по някой от предвидените в кодекса начини, в законоустановения 15-дневен срок от представяне на всички доказателства по чл.106 от КЗ. Било посочено, че всички документи, относими към щетата, са представени до 29.11.2022 г. и дружеството е следвало да се произнесе до 20.12.2022 г. (включително). В акта е отразено, че с визираното бездействие жалбоподателят не е изпълнил задължението си по чл. 108, ал. 1 КЗ, като деянието е довършено на 21.12.2022 г. Актът бил съставен в присъствието на свидетели – ПВК и ДВВ, както и на пълномощник на дружеството-застраховател, на когото бил връчен за запознаване и подписване. Последният не направил възражения в самия АУАН. Такива не са постъпили от дружеството и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН.

Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното наказателно постановление № Р-10-99/16.05.2023 г. от ВНС – заместник - председател на КФН, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на жалбоподателя при дословно възпроизвеждане на словесното описание на твърдяното изпълнение на правно задължение от АУАН, на основание чл.644, ал. 2, във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ, реализирано в условията на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, след като дружеството-въззивник е било наказано за същото по вид нарушение с НП № Р-10-89/26.04.2022 г., влязло в законна сила на 17.11.2022 г.

Препис от същото бил връчен на представител на жалбоподателя на 19.05.2023 г., видно от приложеното по делото копие на обратна разписка.

Гореописаната фактическа обстановка съдът установи въз основа на събраните по делото доказателствени материали: гласни доказателства, съдържащи се в показанията на разпитания пред съда свидетел Ш. (актосъставител) и в писмените доказателства по делото, приети по надлежния процесуален ред на чл.283 от НПК – пълномощни за процесуално представителство, известие за доставяне на НП, Заповед № 3-353/09.12.2022 г. на Заместник – председателя на КФН, извлечение от АИС „Документооборот“ в КФН, жалба вх. №91-02-143/15.02.2022 г. по описа на КФН, отговори от „ХХ“ЕАД с откази да се уважи претенцията за изплащане на застрахователно обезщетение, писмо, писмо от КФН до „ХХ“АД, изх. № 91-02-143/16.02.2023 г., писмо от „ХХ“АД до КФН, вх.№ 91-02-143/24.02.2023 г., ведно с копия на материалите по заведената щета – застрахователна полица, опис на щета №1, уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС, копие на малък талон за МПС, копие на СУМПС и контролен талон към него, копие на знак за годишен технически преглед, двустранен констативен протокол за ПТП, справка - извлечение за номер на банкова сметка, уведомление за необходими документи за завеждане на щета, отговор от „ХХ“ЕАД, изх. №ОК-898227/22.12.2022 г. и разписка за връчването му, молба за преразглеждане на отказа от изплащане на обезщетение, повторен отказ от „ХХ“ЕАД, изх. №ОК-12015/06.01.2023 г., с разписки за доставяне, наказателно постановление №Р-10-89/26.04.2022 г. на заместник- председател на КФН, решение на СРС №2409/30.06.2022 г., решение на АССГ №6901/17.11.2022 г.

Съдебният състав кредитира последователните, безпротиворечиви и безпристрастни показания на свидетеля Ш., в които същият излага своите непосредствени възприятия във връзка с извършената проверка на документацията по случая и установените факти. В показанията си той изрично уточнява етапите на протеклата контролна дейност, реда и момента на нейното инициране, респ. констатираното в нейния ход. Сведенията, предоставени от Ш., не са фрагментарни и не указват наличие на заинтересованост или стремеж към изопачаване на фактите. По изложените по-горе съображения съдът кредитира показанията на свидетеля като логични и обективни, като ги поставя в основата на своите изводи по съществото на делото.

Наред с това допринасят за правилното изясняване на обстоятелствата по делото и приложените по делото писмени доказателства, които са надлежно приобщени към доказателствената съвкупност по делото и затова съдът основа своите фактически изводи и върху тях. От приложените документи, съдържащи се в оформената пред застрахователя преписка по щета, се извеждат датата на настъпилото застрахователно събитие, тази на завеждането на претенцията, респ. отказа за нейното удовлетворение, произнесен със закъснение. Установява се и моментът на сезиране от потребителя на застрахователни услуги – К, на КЗП с жалба по повод демонстрираното от застрахователя бездействие, както и този, в който последната е препратена на КФН за проверка. От наличните заповеди се констатира и компетентността на актосъставителя и наказващия орган. Липсата на съществени противоречия в така формираната съвкупност не налага отделното обсъждане на нейните елементи по аргумент от разпоредбата на чл.305, ал.3 от НПК. Писмените доказателства са в синхрон с депозираните свидетелски показания и позволяват правилното изясняване на случая, като анализът на доказателствените материали доведе до еднозначни изводи у съдебния състав.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от З АНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК, съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

За правилното извършване на тази дейност ръководно-решаващият в съдебното производство орган следва да осъществи контрол върху съставения АУАН, съобразявайки неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща, съответно да провери издаденото въз основа него наказателно постановление. Съдът след извършена служебна проверка на съставения АУАН и на издаденото НП прие, че не са налице процесуални

нарушения относно компетентността на длъжностните лица, които са съставили, респ. издали двата документа.

На следващо място, съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Не следва да се споделят възраженията на жалбоподателя за извършена в нарушение на нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН формулировка на възведено административно обвинение. В описанието се откриват всички релевантни към отговорността на въззивника факти, включително детайлно описание на доказателства, които са били относими към основанието и размера на претенцията. Ясно установима е и волята на санкциониращия орган относно конкретния вид на нарушението, за което се ангажира имуществената отговорност на дружеството, като същото съответства и на възприетата и приложена правна квалификация. Изложението на фактите напълно удовлетворява изискванията за пълнота на обвинителната теза и позволява адекватното упражняване на реципрочната ѝ функция по защита на нарушителя.

Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 2-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна, обжалваното наказателно постановление е постановено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател от формална страна.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че обсъжданите административни актове (АУАН и НП) са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника ЗД „ХХ“ АД е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ, като на основание чл. 644, ал. 2, във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ му е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева.

По делото се установява по категоричен и безспорен начин, че жалбоподателят се е произнесъл по претендираното застрахователно обезщетение от Л К по претенция №2210036574 извън законоустановения 15-дневен срок, броен в работни дни, считано от 29.11.2022 г., което задължение е следвало да бъде изпълнено в срок до 20.12.2020г., включително. С констатираното бездействие ЗД „ХХ“ АД на 21.12.2020г. не е изпълнило задължението си по чл. 108, ал. 1 КЗ.

От своя страна, административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 644, ал. 2, във вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ, която имплицитно препраща към визираното в чл. 108, ал. 1 КЗ правно задължение, имайки

предвид, че същото е реализирано в условията на повторност по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, след като дружеството-въззивник е било наказано за същото по вид нарушение с НП № Р-10-89/26.04.2022г., влязло в законна сила на 17.11.2022 г. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон също е приложен правилно.

Настоящият съдебен състав не възприема като основателни твърденията на жалбоподателя, че в конкретния случай е следвало да се приложи разпоредбата на чл.496 от КЗ, която като регламентираща материята на задължителната застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, се явявала специална спрямо общата разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ. Административнонаказващият орган правилно не е ангажирал сочената от жалбоподателя като относима норма, тъй като същата единствено детайлизира установеното в нормата на чл.108 задължение. Предвиденият в нея срок е обвързан с датата на първото предявяване на претенцията, докато чл.108 от КЗ се интересува от срок, изчисляван от датата на представяне на последното относимо доказателство към нея. Той не може да бъде по-дълъг от 15 дни и започва да тече, след като застрахованото лице изпълни задълженията си по чл.403, ал.1 или ал.2 и чл.395, ал.6 и ал.7 от КЗ. Към датата на нарушението обаче за застрахователя, съгл. чл.108, ал.1 от КЗ, е възникнало задължението да избере една от двете нормативно въведени възможности – да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането. Посочената норма, установена в глава седма, раздел седми, озаглавен „Организация на дейността по уреждане на застрахователни претенции”, действително е обща, но именно поради този факт тя се отнася до всички застрахователни претенции. Разпоредбата на чл.496, ал.2, вр.ал.1 от КЗ касае „окончателното” решение на застрахователя по претенцията, като държи сметка за конкретно извършеното произнасяне въобще след завеждането на щетата. Съдържанието на двете разпоредби следва да бъде тълкувано при съобразяване на взаимната им обвързаност. Застрахователят е задължен преимуществено да се ръководи от нормата на чл.108, ал.1 от КЗ. Доколкото представянето на допълнителни доказателства в подкрепа основателността на претенциите може да бъде забавено във времето, разпоредбата на чл.496, ал.2, вр.ал.1 от КЗ обвързва произнасянето не само с датата на представянето им, но и с датата на предявяване на претенцията. Затова чл.496, ал.2, вр.ал.1 от КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване. От съвместното тълкуване на двете норми се налага извод, че застрахователите са длъжни да се произнесат в 15-дневен срок от представянето на допълнителните доказателства относими към основанието и размера на щетата, но не по-късно от 3 месеца от предявяването на претенцията, което ясно проличава и от използвания в диспозицията на чл.496, ал.1 от КЗ термин „окончателно”. В този смисъл нормата на чл.496 от КЗ не изключва, а единствено детайлизира изискванията към застрахователя, поставени от чл.108, ал.1 от КЗ, относно срока за произнасянето му и в крайна сметка

гарантира ефективното упражняване на правата на засегнатите лица и правната сигурност. Когато след заявяване на претенцията се установи, че всички доказателства са представени и липсва произнасяне в 15-дневен срок след датата на приемане на последното изискано такова, относимо към определяне основателността и размера на обезщетението, ще се приеме наличието на нарушение именно на чл.108 от КЗ, независимо че не е изтекъл 3-месечен срок от завеждането на щетата. Разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ е формална и съставът на нарушението е осъществен при самото произнасяне на застрахователя в определения 15-дневен срок, без да е необходимо да са настъпили вредоносни последици от това. Застрахователят не е имал задължението само да плати застрахователно обезщетение, а е можел и мотивирано да откаже в посочения срок (ако „липсват документи” или са налице други причини), при което няма да има нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ. Но в случая застрахователното дружество не се е възползвало от възможностите на чл.107, ал.1 от КЗ. Затова след изтичането на този 15-дневен срок от представянето на всички документи, който в случая съвпада и с датата на завеждане на претенцията, бездействието на дружеството вече представлява административно нарушение. Поради горните съображения съдът не намира, че е нарушена разпоредбата на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, нито се касае за неправилно приложение на материалния закон.

Коректно е определена и датата на деянието, доколкото всички имащи отношение за извършването на преценка относно основателността и размера на претенцията документи са били представени на вниманието на застрахователя към 29.11.2022 г. Същевременно липсват сведения за изискани от потребителя допълнителни доказателства по повод настъпилото застрахователно събитие, вината за него, констатираните щети като необходимо условие за вземането на решение дали да бъде или не удовлетворена претенцията на застрахования и в какъв размер. Обстоятелствата, мотивирали решението на въззивника да откаже изплащане на застрахователно обезщетение към 22.12.2022 г., са били даденост и към 20.12.2022 г., поради което и отсъства аргумент относно забавата му. В случая е повече от очевидно, че цялостното неизпълнение на задължението е иницирано от самия застраховател. За определяне датата на нарушението не поражда значение и сключването между застрахователя и увреденото лице на писмено споразумение за определяне на размер на дължимо обезщетение, доколкото подобно съглашение не се явява задължителна предпоставка за възникване на задължението по чл.108 от КЗ и не е установен задължителен етап от процедурата.

От изложеното дотук съдът приема за категорично установено, че от обективна страна дружеството е нарушило разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ, като вместо в императивно определения от закона 15-дневен срок от представянето на всички доказателства (до 20.12.2022 г., включително), се е произнесло чрез отказ да удовлетвори предявената претенция на 22.12.2022 г.

В разглеждания от настоящия съдебен състав случай субект на административното нарушение е юридическо лице – застраховател, чиято административнонаказателна отговорност е обективна (или още „безвиновна” отговорност), поради което и обсъждането

на субективната страна на нарушението е ирелевантен въпрос.

Предвидената от законодателя санкция в разпоредбата на чл. 644, ал. 2, вр. с чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ е относително определена в границата от 2 000 до 40 000 лева. В конкретния случай административнонаказващият орган е наложил „имуществена санкция“ в минималния размер, предвиден от закона, а именно 2000,00 лева. Следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 5 ЗАНН /приложима по аналогия на закона/: “Не се допуска определяне на наказание под най-ниския предел за наказание глоба (имуществена санкция б.м.)...”, поради което е юридически невъзможно имуществената санкция да бъде определена под фиксирания в закона минимум. В санкционния акт са изложени ясни мотиви относно преценката за определянето на този размер, една от причините за което е краткият срок на забавата. Аргументацията на административнонаказващия орган е прецизна и изложените доводи напълно съответстват на степента на обществена опасност на извършеното нарушение. Целите на административните наказания, заложи в разпоредбата на чл.12 от ЗАНН са съобразени в цялост, а санкцията се явява справедлива проекция на относителната тежест на реализираното от въззивника административно нарушение.

Що се отнася до тезата на жалбоподателя относно незаконосъобразна квалификация на извършеното нарушение в хипотезата на „повторност“, настоящият съдебен състав намира, че същата не е издържана от правна гледна точка. В правомощията на наказващия административен орган е да определи размера на наказанието и в тази връзка да прецени, дали да наложи санкция, предвидена за повторно извършено административно нарушение – за случая, по смисъла на § 1, т. 51 ДР КЗ. Съставителят на АУАН няма такова задължение и липсата в акта на квалификация за повторност не съставлява нарушаване на установените в ЗАНН процесуални правила. Повторността е утежняващо административнонаказателната отговорност обстоятелство, което влече налагане на по - висока по размер санкция. Въззиваемата страна правилно е съобщила наличието на влязло в законна сила на 17.11.2022 г. (в период по- кратък от една година преди датата на процесното нарушение) и цитирано в процесното НП друго НП - № Р-10-89/26.04.2022 г., санкциониращо застрахователното дружество за същото по вид нарушение. Настоящата съдебна инстанция не споделя аргументацията на въззивника за недопустимо приложение по аналогия на санкция. Предходното нарушение, обосновоало по- тежката правна квалификация, е било извършено по време на действие на новия КЗ в сила от 01.01.2016г., а не както твърди жалбоподателят - при отменения кодекс. Следва да се отбележи обаче, че дори и да се разкриваше подобна хипотеза, то отново доводите на въззивника биха били без основание. Това е така, доколкото с равнителното тълкуване на текстовете на отменения КЗ, в частност нормата на чл.107, ал.1 от същия и сега действащата уредба в чл.108, ал.1 от КЗ налага извод за съхранена идентичност на постулираните с тях правила за поведение. Касае се за "същия вид нарушение", тъй като и при действието на новия КЗ /в сила от 01.01.2016 г./, в чл. 108, ал.1, законодателят продължава да има изискване към застрахователите, в смисъла на това, въведено с разпоредбата на чл.107, ал.1 от КЗ (отм.), с разликата, че срокът за произнасяне на застрахователя, със запазена продължителност и отново считано от

представянето на всички доказателства, релевантни за установяването на основанието и размера на заведената застрахователна претенция, е такъв вече в работни, а не в календарни дни. Т.е., нормата на чл.107, ал.1 от КЗ (отм.) има съдържание попадащо в хипотезата на чл.108, ал.1 от КЗ.

Не следва да се сподели и тезата на застрахователното дружество за наличието на „маловажен случай” на административно нарушение. Безспорно визирият нормативен регламент е относим и към неизпълнението на задълженията на юридическите лица и едноличните търговци към държавата и общините при осъществяване на дейността им по смисъла на чл. 83 ЗАНН, но преценката за неговото наличие е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. Преценката на наказващия орган да санкционира дружеството се основава на обективен и всестранен анализ на всички обстоятелства по преписката, в т. ч. и на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Законосъобразно е възприето, според съда (вж. и Т. Р. № 1/2007г. на ОСНК), че нарушението на императивната разпоредба на чл.108, ал.1 от КЗ сериозно засяга правата на потребителите на застрахователни услуги и създава предпоставки за възникване на недоверие в стабилността и ефективността на застрахователната система в Република България, а така също и за недопустимо поведение на застрахователите спрямо техните клиенти. Обстоятелството, че в случая отказът да се уважи претенцията и да се изплати застрахователно обезщетение е извършен макар и след срока, но преди съставянето на АУАН, не може да се разглежда като изключващо отговорността такова, доколкото допуснатото нарушение е формално по своята същност и засягането на охраняваните с нормата на чл.108 от КЗ отношения настъпва в първия момент на бездействието на застрахователя. Дори изпълнение след установения срок, както и правото на застрахования, възникващо по силата на чл.86 от ЗЗД, не могат да бъдат сочени като контрапункти на несъобразено с императивна норма поведение. Особено съществен аргумент се явява обстоятелството, че се установява и „рецидивно поведение” от страна на застрахователя, доколкото процесното нарушение е извършено в условията на повторност. Макар изчисленият период от време от началния момент на бездействието до датата на пълното изпълнение на задължението, възлизащ на два дни, да не е значителен, наличието на множество други нарушения, санкционирани с влезли в сила наказателни постановления за неизпълнение на идентични законови задължения, се явява непренебрежимо отегчаващо отговорността обстоятелство, което завишава степента на обществена опасност на проявата. Видно от представената и приета в съдебното заседание справка от КФН, с вх. №195802/10.07.2023 г., в едногодишния период преди датата на извършване на нарушението са влезли в сила общо 161 /сто шестдесет и едно/ наказателни постановления, с които е наложена санкция за несъобразяване с нормата на чл.108 от КЗ. Дори простъпката, спрямо която се обуславя повторността на процесната проява, е санкционирана с влязло в сила едва

месец по-рано наказателно постановление, при това отново за нарушение, извършено в условията на повторност. Тези факти указват трайно наложена се тенденция в дейността на застрахователя да не се съобразява с действащото законодателство, с което поставя под угроза, а в определени случаи уврежда и други защитени от закона обществени отношения, макар тези последици да нямат отношение към съставомерността на конкретното нарушение. В тази връзка не може да се твърди „маловажен случай” на административно нарушение, а краткият срок на забавата е намерил проекция в отмерване на следващата се имуществена санкция върху минималния посочен в закона размер.

Съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклите фази на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не са опорочени поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на дружеството-въззивник е ангажирана правилно.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление е законосъобразно и като такова същото следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 2, т.5 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 2-ри състав,**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление (НП) № Р-10-99/16.05.2023 г., издадено от Заместник - председател на Комисия за финансов надзор (КФН), ръководещ Управление „Застрахователен надзор”, с което на основание чл.644, ал.2, вр.чл.644, ал.1, т.2 от Кодекса на застраховането (КЗ), вр.§1, т.51 от ДР на КЗ, на Застрахователно дружество „ХХ”АД е наложена „имуществена санкция” в размер на 2000,00 (две хиляди) лева за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, **като правилно и законосъобразно.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____